

Komisja egzaminacyjna musi zwrócić uwagę przede wszystkim, czy i w jakim stopniu kandydat posiada zdolność pojmowania i praktycznego zastosowania obowiązujących ustaw i przepisów.

Egzamin ustny odbywa się z każdym z kandydatów osobno i nie może trwać dłużej niż dwie godziny.

§ 11. Jeżeli komisja egzaminacyjna uzna wypracowanie pisemne jednomyślnie za nieudatne uważa się egzamin za niezłożony i bez egzaminu ustnego oddala się kandydata ze stopniem „nie dostatecznie”.

W przeciwnym razie po odbyciu egzaminu ustnego stwierdza się wynik z równomiernym uwzględnieniem pisemnego i ustnego egzaminu.

Wynik egzaminu oznacza się stopniami:

1) „bardzo dobry” jeżeli kandydat wykazał wybitną i bardzo dokładną znajomość przedmiotów egzaminacyjnych;

2) „dobry” — jeżeli kandydat wykazał dokładną znajomość przedmiotów egzaminacyjnych;

3) „dostateczny” — jeżeli wiadomości kandydata są wystarczające;

4) „nie dostateczny” — jeżeli wiadomości kandydata nie są wystarczające.

W razie niedostatecznego wyniku egzaminu komisja wyznacza termin powtórzenia egzaminu. Termin ten nie może być krótszy, niż trzy miesiące, nie dłuższy zaś niż rok.

W razie ponownego niedostatecznego wyniku, egzaminu powtarzać nie wolno i należy kandydata zwolnić ze służby.

Uchwały komisji egzaminacyjnej zapadają większością głosów i są ostateczne. Egzaminatorzy głosują podług kolejności w jakiej egzaminowali, poczem ostatni daje głos przewodniczący.

§ 12. Z przebiegu egzaminu sporządza się protokół do którego wpisuje się skład komisji egzaminacyjnej, tematy egzaminu ustnego i ocenę poszczególnych odpowiedzi, tudzież uchwały komisji co do wyniku egzaminu.

§ 13. Na dowód poddania się egzaminowi otrzymuje kandydat świadectwo urzędowe wystawione przez komisję według dołączonego wzoru.

Świadectwo ma być podpisane przez przewodniczącego komisji i komisarzy egzaminacyjnych, oraz zaopatrzone pieczęcią Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

§ 14. Kandydatom, którzy pełnią służbę nie w siedzibie komisji egzaminacyjnej i poddają się po raz pierwszy egzaminowi, należą się normalne diety i zwrot kosztów podróży.

§ 15. Minister Spraw Wewnętrznych ma prawo w wypadkach wyjątkowych dopuścić kandydata do egzaminu sanitarnego bez odbycia służby przygotowawczej w części lub w całości, a w szczególności także bez odbycia kursu wyszkolenia w Państwowym Zakładzie Higjenu (Państwowej Szkole Higjenu), względnie po odbyciu kursu skróconego.

§ 16. W wyjątkowych wypadkach Rada Ministrów, na wniosek właściwej władzy naczelnej, może zwolnić poszczególnych kandydatów na stanowiska

wymienione w § 1 w całości lub w części od egzaminu praktycznego, ustanowionego niniejszym rozporządzeniem.

§ 17. Urzędnik mianowany do odwołania (pro wizoryczny) na wypadek zamiaru mianowania go na stałe, może być zwolniony od służby przygotowawczej, jeżeli przesłużył przynajmniej jeden rok w służbie państwowej, winien być jednak poddany egzaminowi praktycznemu, według postanowień niniejszego rozporządzenia, o ile nie zostanie do niego zastosowane postanowienie § 16. Przepis powyższy stosuje się analogicznie do pracowników kontraktowych.

§ 18. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Równocześnie tracą moc obowiązującą dotychczasowe przepisy wydane w przedmiocie unormowanym niniejszym rozporządzeniem.

Prezes Rady Ministrów: *W. Grabski*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Ratajski*

Wzór do § 13 rozp. Rady Min.
z dnia 16 stycznia 1925—poz. 139.

L. protokołu egzaminacyjnego.....

Ś W I A D E C T W O.

Pan .....
(charakter służbowy) .....
podał się w dniach ..... 192..... r. na zasadzie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 stycznia 1925 r. (Dz. U. R. P. № 19, poz. 139) egzaminowi dla kandydatów na stanowiska administracyjnych urzędników lekarskich (farmaceutycznych) I kategorii w państwowej służbie zdrowia i złożył go z wynikiem .....

Komisja egzaminacyjna dla egzaminu sanitarnego przy Ministerstwie Spraw Wewnętrznych:

(Pieczęć)

Przewodniczący komisji:

Komisarze egzaminacyjni:

140.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 7 lutego 1925 r.

w sprawie przekazania miejskiej komisji szacunkowej wymiaru państwowego podatku dochodowego na obszarze m. Łodzi oraz poruczenia magistratowi m. Łodzi poboru i ściągania tegoż podatku.

Na zasadzie art. 128 ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. z r. 1923 № 77, poz. 607)

oraz art. 43 punkt 5 ustawy z dn. 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. № 94, poz. 747) zarządza się co następuje:

§ 1. Czynności komisji szacunkowych, przewidziane w części pierwszej art. 31 ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. z r. 1923 № 77, poz. 607), a dotyczące ustalenia dochodów, podlegających opodatkowaniu na rok podatkowy 1925, oraz wymiar podatku dochodowego na tenże rok dla osób fizycznych i spadków wakujących (nieobjętych), tudzież osób prawnych, nieobowiązanych do publicznego składania rachunków, o ile miejscem opodatkowania wspomnianych podmiotów podatkowych jest w myśl art. 29 powołanej ustawy o państwowym podatku dochodowym obszar m. Łodzi, przekazuje się miejskiej komisji szacunkowej, wybranej przez radę miejską m. Łodzi.

§ 2. Pobór i ściąganie państwowego podatku dochodowego w r. 1925 od wymienionych w § 1 niniejszego rozporządzenia płatników na obszarze m. Łodzi porucza się magistratowi m. Łodzi.

§ 3. Miejska komisja szacunkowa składa się z przewodniczącego, dwóch zastępców, mianowanych przez Ministra Skarbu, delegata Skarbu Państwa, wyznaczonego przez prezesa izby skarbowej w Łodzi, tudzież z dwunastu członków i tyluż zastępców, wybranych przez radę miejską m. Łodzi z grona płatników podatku dochodowego.

Delegatowi Skarbu Państwa służy narówni z przewodniczącym miejskiej komisji szacunkowej prawo zgłaszania protestów przeciw uchwałom miejskiej komisji szacunkowej w terminie dwutygodniowym od dnia powzięcia uchwały (art. 68. powołanej ustawy o państwowym podatku dochodowym).

Przy wyborze członków i zastępców członków miejskiej komisji szacunkowej mają zastosowanie postanowienia ostatniej części art. 33 oraz art. 37—39 powołanej ustawy o państwowym podatku dochodowym.

§ 4. Ustalenie dochodów, podlegających opodatkowaniu, uskutecznienie wymiaru podatku dochodowego, nakładanie grzywien i kar pieniężnych oraz załatwianie odwołań przez miejską komisję szacunkową i jej przewodniczącego odbywać się powinno ściśle według postanowień obowiązujących w tym względzie ustaw i wydanych na ich podstawie rozporządzeń Ministra Skarbu.

§ 5. Prawa i obowiązki urzędów skarbowych podatków i opłat skarbowych w mieście Łodzi, związane z wymiarem na rok podatkowy 1925 podatku dochodowego na obszarze m. Łodzi w zakresie działalności komisji szacunkowych, względnie ich przewodniczących, tudzież dotyczące poboru podatku dochodowego przechodzą na magistrat m. Łodzi. Natomiast prawa i obowiązki wynikające z postanowień działu II powołanej ustawy o państwowym podatku dochodowym pozostają nadal w kompetencji wymienionych wyżej urzędów skarbowych.

§ 6. Niezałatwione sprawy wymiarów podatku dochodowego za lata 1922, 1923 i 1924 przekazuje

się komisji szacunkowej, utworzonej na zasadzie niniejszego rozporządzenia.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *W. Grabski*

141.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 16 lutego 1925 roku

o ustaleniu cen za spirytus, odpędzony w kampanji 1924/25 roku.

Na mocy art. 10 i art. 99 ustawy z dnia 31 lipca 1924 roku o monopolu spirytusowym (Dz. U. R. P. № 78, poz. 756) zarządza się co następuje:

§ 1. Podstawową cenę 1 hektolitra spirytusu 100% surowego, odpędzonego w gorzelni rolniczej, wypalającej w ciągu kampanji 700 hl. 100% spirytusu, loco wagon na stacji kolejowej towarowej, względnie statek na przystani, znajdujących się w najbliższej odległości od gorzelni rolniczej, ustala się w następującej wysokości:

	na zł.
Dla gorzelni rolniczych wojew. warszawskiego	61.50
" " " " łódzkiego	60.50
" " " " kieleckiego	61.50
" " " " lubelskiego	60.—
" " " " białostockiego	59.50
" " " " poznańskiego	59.—
" " " " pomorskiego	60.—
" " " okr. adm. wileńskiego	63.50
" " " wojew. nowogródzkiego	61.50
" " " " poleskiego	62.50
" " " " wołyńskiego	61.50
" " " " krakowskiego	60.50
" " " " lwowskiego	58.—
" " " " stanisławowskiego	58.—
" " " " tarnopolskiego	58.50
" " " " śląskiego	63.50

§ 2. Do powyższych cen dolicza się lub też potrąca się od nich dodatki, względnie potrącenia według art. 11 ustawy o monopolu spirytusowym.

§ 3. Za spirytus, odpędzony przez gorzelnie drożdżowe, potrąca się od podstawowej ceny ustalonej dla gorzelni rolniczych 10%, za spirytus zaś odpędzony w innych gorzelniach przemysłowych — 17.5%. Jeżeli gorzelnia przemysłowa nie zużytkowała całego wywaru, natenczas potrąca się dodatkowo jeszcze 10%.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

§ 5. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego.

Minister Skarbu: *W. Grabski*